

KÖSZÖNTŐ

A firenzei humanisták minden év november 7-én összegyűltek és *symposion*nal ünnepelték meg Platón születésnapját. Ezzel az összejövettel valójában azokat az ókorban elterjedt lakomákat elevenítették fel, melynek keretében a résztvevők filozófiai, irodalmi, tudományos kérdéseket vitattak meg. Mi most egy hasonló – „virtuális” – ünnepi *convivium*ra invitáljuk az olvasót, amit Pajorin Klára filológus, irodalomtörténész hetvenedik születésnapja alkalmából rendeztünk meg. E kötet szerzői, igazodva Klára kutatási területéhez, a humanizmus és a neolatin irodalom témakörében írott tanulmányaikkal ajándékozzák meg az ünnepeltet. Kötetünk címéhez nem véletlenül választottuk a *convivium* kifejezést, ami a humanista *symposion*ok latinositott és a XV. században használatos elnevezése volt, Ficino is így fordította le latinra Platón *Symposion*jának címét. Választásunkat még inkább indokolja, hogy a humanista *symposion*-rendezvények, illetve Bonfini hasonló című munkája Pajorin Klára kutatásainak középpontjában állnak.

Pajorin Klára 1965-ben az ELTE-n magyar–latin szakos tanári diplomát, 1980-ban bölcsészdoktori, 1995-ben kandidátusi fokozatot szerzett. Az egyetem elvégzése után a tanítás vonzotta, Sopronban helyezkedett el gimnáziumi tanárként. 1968-tól a Tankönyvkiadóban, 1970-től a Semmelweis Orvostörténeti Könyvtárban dolgozott. Itt ébredt fel benne a tudományos kutatás iránti érdeklődés. 1977-ben az OSZK-ban helyezkedett el. Részt vett az 1982-ben megrendezett schallaburgi Mátyás-kiállítás tudományos munkálataiban, majd 1985-től az MTA Irodalomtudományi Intézet munkatársa. 1988-tól Szörényi Lászlóval a *Bibliotheca Scriptorum Medii Recentisque Aevorum* neolatin szövegkiadási sorozat szerkesztője. A sorozaton belül több kötet sajtó alá rendezésében maga is részt vett, mint például Dudith András levelezésének kiadásában.

Fő kutatási területe a magyarországi humanista irodalom, különös tekintettel annak itáliai kapcsolataira. Munkásságának fontos részét képezi a magyarországi humanizmus kezdeteinek, ezen belül is elsősorban a hazai humanizmus atyjának, Vitéz János működésének és műveltségének a vizsgálata. Kiváló filológiai, irodalom- és eszmetörténeti elemzéseket közölt többek között Antonio Bonfini *Symposion de virginitate et pudicitia coniugali* című művéről, Naldo Naldi Mátyás király könyvtárát magasztaló könyvéről, illetve az uralkodót dicsőítő *panegyricus*okról. A törökök elleni harcokra buzdító szónoklat műfájának az elemzése során azt vizsgálta, hogy milyen mértékben járult hozzá a török általi fenyegetettség a humanizmus magyarországi elterjedéséhez. Hasonlóan izgalmas kutatási témái közé tartozik a humanista onomasztika, vagyis a kor szokásának megfelelő, antikizáló szerzői névváltoztatások. Mikrofilológiai tanulmányaival hozzájárult a humanisták kapcsolati hálózatáról alkotott ismereteink gazdagításához, az eszmetörténeti hatásfolyamatok jobb megértéséhez.

Az irodalomtörténészek közül viszonylag kevesen tudják róla, hogy a reneszánsz szövegek kutatása mellett szívesen elmerül az emberi lélek rejtelseiben is. Talán nem véletlen, hogy éppen a humanisztikus pszichológia irányzatához tartozó fókuszolás módszerében találta meg azt a módszert, amivel másoknak is segíthet a személyiségfejlés, önismeret területén. Empatikus készségével fordul nemcsak a múlt kultúrája, hanem az emberek felé is, ez az a vonása, ami őt, a mindig mosolygó, törékeny alkatú kutatót igazán a *humanitas* képviselőjévé avatja.